

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **navrhovatele: M.H.**, proti **odpůrci: Úřad městského obvodu Plzeň 3**, se sídlem Sady Pětatřicátníků 7-9, 305 83 Plzeň, zastoupenému JUDr. Karlem Uhlířem, advokátem se sídlem Husova 13, 301 00 Plzeň, v řízení o námitkách proti rozpuštění shromáždění pořádaného navrhovatelem dne 24.4.2010 v Plzni, před Nákupním a zábavním centrem Plzeň Plaza,

t a k t o:

- I. Shromáždění pořádané navrhovatelem dne 24.4.2010 v Plzni, před Nákupním a zábavním centrem Plzeň Plaza, nebylo rozpuštěno v souladu se zákonem.
- II. Odpůrce je povinen nahradit navrhovateli náklady řízení ve výši 1.000,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Návrhem na zahájení řízení došlým Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) dne 10.5.2010 a na výzvu soudu opraveným podáním datovaným dne 9.6.2010 (předaným k poštovní přepravě dne 15.6.2010 a doručeným soudu dne 16.6.2010) se navrhovatel domáhal vydání tohoto rozsudku: *1. Rozpuštění shromáždění, pořádaného dne 24.4.2010 navrhovatelem, bylo nezákonné. 2. Jiří Strobach, starosta městského obvodu Plzeň 3, je povinen uhradit navrhovateli náklady řízení.*

Navrhovatel konstatoval, že konáním předmětného shromáždění realizoval shromažďovací právo garantované mu čl. 19 Listiny základních práv a svobod spolu se zákonem o právu shromažďovacím. Orgán veřejné správy může shromáždění zakázat nebo

rozpustit jen v odůvodněných a výjimečných případech, přičemž zákon o právu shromažďovacím jasně vymezuje, za jakých okolností, jakým způsobem a z jakých důvodů lze oznámené shromáždění zakázat nebo rozpustit. Takové zákonné důvody v posuzovaném případě nenastaly a shromáždění bylo rozpuštěno v rozporu se zákonem.

Pořadateli nebyl na místě sdělen důvod rozpuštění shromáždění. Z mediálních výstupů starosty Jiřího Strobacha vyplývá, že důvodem k rozpuštění shromáždění mělo být jeho „podstatné odchýlení od oznámeného účelu“. V té souvislosti navrhovatel citoval dva články prezentované na webových stránkách, v nichž Jiří Strobach k průběhu shromáždění mj. uváděl: *„Některé projevy účastníků shromáždění jasně prokázaly, že došlo k podstatnému odchýlení od oznámeného účelu. Tím byl porušen shromažďovací zákon.“*, resp. *„(...) ukázalo se, že se shromáždění podstatně odchýlilo od nahlášeného účelu, tedy podpořit politické vězně, což dokazovaly některé projevy účastníků pochodu. Tím byl porušen shromažďovací zákon. Navíc někteří účastníci svým chováním, nápisy a symboly na tričkách propagovali hnutí směřující k potlačení práv a svobod občanů.“*.

Z uvedeného tedy dle navrhovatele vyplývá, že důvodem k rozpuštění shromáždění byly „některé (blíže nespecifikované) projevy účastníků shromáždění, z nichž vyplývalo podstatné odchýlení od oznámeného účelu“. Navrhovatel však konstatoval, že na shromáždění žádné projevy nezazněly, tudíž logicky ani nemohl existovat nezákonný obsah takových projevů odůvodňující rozpuštění shromáždění.

Navrhovatel dále uvedl, že z tvrzení starosty Jiřího Strobacha o podstatném odchýlení od oznámeného účelu lze dovodit, že shromáždění bylo rozpuštěno podle § 12 odst. 5 zákona o právu shromažďovacím, avšak okolnosti předpokládané tímto ustanovením jako důvod pro rozpuštění shromáždění v posuzovaném případě nenastaly, ani jejich údajná existence nebyla starostou Jiřím Strobachem blíže specifikována, což by v případě jejich existence nepochybně učinil.

Pokud by snad „některými projevy účastníků shromáždění“ měly být myšleny vzájemné rozhovory či jiné slovní výstupy jednotlivých osob pohybujících se v prostoru shromáždění, případně bylo porušení zákona shledáváno v tom, že „někteří účastníci svým chováním, nápisy a symboly na tričkách propagovali hnutí směřující k potlačení práv a svobod občanů“ (aniž by opět byly toto hnutí či povaha zmiňovaných projevů jakkoliv konkretizovány), navrhovatel namítl, že k takovým projevům či jiným výstupům (rozdávání letáků apod.) vůbec nedošlo a nebyly nijak prokázány. Dále nebylo nijak prokázáno, že by osoby dopouštějící se uvedených skutků skutečně byly účastníky shromáždění.

I kdyby však výše uvedené jednání u jednotlivých osob bylo prokázáno a rovněž bylo prokázáno, že se jednalo o účastníky shromáždění, nebyl by dán důvod k jeho rozpuštění, nýbrž by bylo na místě postupovat v souladu s § 12 odst. 6 zákona o právu shromažďovacím, podle něhož *„shromáždění uvedená v odstavci 3 a v odstavci 5 může zástupce úřadu rozpustit způsobem stanoveným v odstavci 1, jestliže účastníci shromáždění páchají trestné činy a nápravu se nepodařilo zjednat jiným způsobem, zejména zákrokem proti jednotlivým pachatelům.“*.

Citované ustanovení tedy jasně stanoví, že shromáždění může být rozpuštěno až poté, kdy se ostatní způsoby nápravy ukázaly jako neúčinné. Jde tedy o krajní krok po vyčerpání všech ostatních prostředků. Ve zmíněném případě však k žádným pokusům o zjednání nápravy jiným způsobem nedošlo a ani dojít nemohlo, neboť nebylo co napravovat a údajné porušení zákona byla pouhá záminka pro nezákonné rozpuštění shromáždění. Nezákonnost rozpuštění shromáždění je tedy z výše uvedeného zcela zřejmá, neboť na shromáždění nedošlo ze strany účastníků k porušení žádných zákonů a i kdyby k němu v jednotlivých případech došlo, mělo být zakročeno výhradně proti konkrétním pachatelům. Navrhovatel se rovněž odvolával na princip přiměřenosti, kdy omezení jeho shromažďovacího práva bylo neproporcionální vzhledem k ochraně jiných práv, která vzhledem k absenci odůvodnění rozpuštění shromáždění (vyjma pozdějších mediálních výstupů) ani nelze jednoznačně definovat.

Dle navrhovatele došlo k zásahu do jeho základních lidských práv chráněných mezinárodními úmluvami. S odkazem na čl. 11 Evropské úmluvy, podle něhož má každý mj. právo na svobodu pokojného shromažďování a na svobodu sdružovat se s jinými, navrhovatel vyslovil přesvědčení, že je nepřijatelné, aby rozhodnutí správního orgánu omezovalo základní práva a lidské svobody občanů vyjádřené především v předpisech nejvyšší právní síly. Právo na pokojné shromažďování je jedním z nich a jako takové je formulováno v čl. 19 Listiny základních práv a svobod. Přípustnost omezení shromažďovacího práva upravuje čl. 19 odst. 2 Listiny, který stanoví, že se tak může stát pouze zákonem, což v daném případě činí právě zákon o právu shromažďovacím, konkrétně především jeho § 10, který uvádí taxativně vymezené důvody, pro které musí nebo může správní orgán i přes splnění formálních požadavků zakázat oznámené shromáždění. V daném případě bylo shromáždění rozpuštěno bez opory v zákoně a za použití účelové a nesmyslné argumentace. Omezení svobody sdružování mohou ospravedlnit pouze přesvědčivé a naléhavé důvody, avšak v daném případě takové důvody neexistují.

Odpůrce ve vyjádření ze dne 7.9.2010 nejprve citoval znění § 10 odst. 1 písm. a) – c), § 12 odst. 5 a § 12 odst. 6 zákona o právu shromažďovacím, aby následně vyslovil přesvědčení, že byl dán zákonný důvod k rozpuštění shromáždění a že byl zákonný postup v plném rozsahu dodržen. K věci dále uvedl, že dne 27.1.2010 obdržel celkem osm oznámení o konání shromáždění, když jako účel shromáždění byla vždy deklarována podpora politickým vězňům. Shromáždění se měla konat v rozmezí od 6.3.2010 do 24.4.2010 v čase od 12 do 18 hodin, a to po stejné trase, tedy směrem od Nákupního a zábavního centra Plzeň Plaza k náměstí Republiky, ve dvou případech pak s pokračováním Pražskou ulicí do Křížíkových sadů. Svolavatelem bylo nakonec realizováno pouze jediné shromáždění, a to shromáždění uskutečněné dne 24.4.2010.

V průběhu shromáždění zástupce Úřadu městského obvodu Plzeň 3 obdržel od Policie České republiky informaci o tom, že dochází k páchání trestné činnosti spočívající v podpoře či propagaci hnutí, které prokazatelně směřují k potlačení práv a svobod člověka nebo hlásají národnostní, rasovou, náboženskou či třídní zášť. Policií České republiky byla situace současně vyhodnocena tak, že nebylo možné provést zásah proti jednotlivým pachatelům s ohledem na množství osob soustředěných na místě, a to i s přihlédnutím k běžnému provozu a pohybu občanů (jednalo se o poměrně frekventované místo v centru Plzně v těsné blízkosti

velkého nákupního a kulturního centra Plaza). V průběhu shromáždění a po jeho ukončení bylo ze strany Policie České republiky v této souvislosti zadrženo několik osob a proti některým bylo zahájeno trestní řízení pro trestnou činnost prováděnou při konání shromáždění. Dne 7.9.2010 pak odpůrce obdržel od Policie České republiky informaci o tom, že v průběhu shromáždění bylo v šesti případech zjištěno podezření z porušení zákona, když ve čtyřech případech bylo dáno podezření z páčání trestné činnosti podle § 403 odst. 1 trestního zákoníku, ve dvou případech pak podezření ze spáchání trestné činnosti dle § 404 trestního zákoníku.

S odkazem na tyto skutečnosti byl dle odpůrce dán zákonný důvod k rozpuštění shromáždění ve smyslu § 10 odst. 1 písm. c) a § 12 odst. 6 zákona o právu shromažďovacím, když v průběhu shromáždění docházelo k trestné činnosti, a to navíc za situace, kdy nebylo možné provést zásah proti jednotlivým pachatelům. Na základě uvedených skutečností zjištěných na místě samém pak zástupce úřadu oznámil svolavateli tyto skutečnosti a současně jej vyzval k plnění povinností dle zákona o právu shromažďovacím. Protože svolavatel neučinil žádná účinná opatření k tomu, aby se účastníci v poklidu rozešli, zástupce úřadu sdělil, že shromáždění je rozpuštěné. Ve svém sdělení zástupce úřadu uvedl důvod rozpuštění, a to ten, že v průběhu shromáždění došlo k porušování zákonů, a to podporou, propagací a veřejnými projevy sympatií k hnutím, které prokazatelně směřují k potlačení práv a svobod člověka, a současně zástupce úřadu odkázal i na zákonné ustanovení, konkrétně na § 10 odst. 1 písm. c) zákona o právu shromažďovacím. Tyto skutečnosti byly rovněž předmětem zdokumentování ze strany Policie České republiky. Shromáždění se po jeho zahájení podstatným způsobem odchýlilo od oznámeného účelu, tedy od deklarované podpory politickým vězňům. Při shromažďování účastníků shromáždění a ani v jeho průběhu nebyla zaznamenána žádná aktivita svolavatele, pořadatelů či účastníků shromáždění ve směru k zajištění deklarovaného účelu shromáždění. Shromáždění bylo svým obsahem zaměřeno nikoliv na podporu politickým vězňům, ale na podporu a propagaci nacionalismu a soudobého konceptu neonacismu, včetně vyjádření sympatií k těmto. Toto odchýlení od oznámeného účelu se projevilo jednak těsně před vlastním konáním shromáždění u jednotlivých účastníků, a i v průběhu shromáždění. Odpůrce rovněž konstatoval, že zástupce Úřadu městského obvodu Plzeň 3 v průběhu shromáždění zaznamenal i veřejné projevy sympatií k soudobým organizacím a hnutím soudobého konceptu neonacismu. Jednalo se zejména o organizaci Autonomní nacionalisté nebo Národní odpor. Účastníci shromáždění v průběhu shromáždění používali bíločervené vlajky s dvouocasým lvem na červeném štítu uprostřed. Touto symbolikou se zcela nepochybně hlásili k autonomním nacionalistům, když se jedná o radikální nacionalistickou až neonacistickou organizaci. Odpůrce měl ze své činnosti poznání, že takovéto vlajky používají osoby spojené s nacionalistickými organizacemi. Na shromáždění byly zaznamenány osoby s odhaleným tetováním označujícím jejich příslušnost k Autonomním nacionalistům, dále osoby s obnaženým tetováním v překladu znamenajícím „Věrnost je mou ctí“, když toto motto bylo ústředním mottem jednotek SS v hitlerovském Německu a zcela nepochybně vyjadřovalo sympatie k nacismu a zbraním SS. Na shromáždění byly ze strany jeho účastníků prezentovány i další symboly, např. symbol tzv. „Thorova kladiva“ vyjadřující rovněž nacionalistickou symboliku, označení na oblečení s textem „Bart & Homer“ ve stejné barevné a vizuální kombinaci jako užívaný symbol „Blood & Honour“ znamenající v překladu „Krev a čest“, což je název britské

neonacistické organizace, která následně vytvářela a vytváří národní divize a regionální sekce, včetně České republiky.

Odpůrce byl toho názoru, že prezentaci symbolů, jimiž se účastníci shromáždění hlásí k nacionalistické či dokonce neonacistické příslušnosti a tuto propagují, je nutno posuzovat nejen jako trestnou činnost dle trestního zákoníku, ale i jako výzvu ve smyslu § 10 odst. 1 písm. a) zákona o právu shromažďovacím. Jedná se zcela nepochybně o projev oslovující řadu osob k tomu, aby se přidala k těmto hnutím a podpořila nacionalistické a neonacistické myšlenky. Výzva nemusí být jen ústní, ale může být projevna i jiným výrazem, například právě vlajkou, znakem, nápisem či podobně. Takovéto výzvy jsou zaměřeny především na mladé lidi, na osoby vyznávající jednoduchá či radikální řešení. Tato symbolika pak zcela jednoznačně vyzývá takové osoby k tomu, aby se k těmto hnutím přidaly, tato hnutí podporovaly a jejich myšlenky realizovaly. Je-li takový výraz způsobilý k propagaci hnutí, které svým zaměřením popírají či omezují práva občanů z náboženských, rasových, politických či jiných důvodů, popřípadě jsou způsobilá tato práva a svobody popírat nebo omezovat, pak se jedná o výzvu určenou neomezenému počtu osob směřující k tomu, aby se takové osoby k onomu hnutí přidaly, podporovaly jej a jeho podstatu prosazovaly. O tom, že výrazy hlásící se k těmto hnutím byly použity na shromáždění 24.4.2010 není dle odpůrce žádných pochyb, přičemž tyto výrazy byly zaznamenány a zdokumentovány Policií České republiky. Na podporu těchto svých tvrzení pak odpůrce citoval pasáže z listiny označené jako znalecký posudek č. 34/ZP/2010 vypracovaný JUDr. PhDr. Ivo Svobodou, Ph.D., a to jak ve vztahu k verbálním projevům některých z účastníků shromáždění, tak ve vztahu k veřejně vystaveným textům a předmětům, jako byly odznaky, tetování a obrazy propagující a podporující soudobou neonacistickou scénu. Odpůrce dále konstatoval, že i přes doplnění návrhu po výzvě soudu nebyly odstraněny vady na které Krajský soud v Plzni ve výzvě poukazoval a návrh je nadále neurčitý.

K vlastnímu obsahu návrhu odpůrce uvedl, že není pravdivé navrhovatelovo tvrzení o tom, že důvod rozpuštění shromáždění nebyl pořadateli na místě sdělen. Rozhodnutí o rozpuštění shromáždění bylo řádně vyhlášeno, a to včetně odůvodnění. Svolavatel, pořadatelé i účastníci shromáždění byli s rozhodnutím o rozpuštění shromáždění řádně seznámeni, včetně jeho odůvodnění. V podrobnostech pak odpůrce odkázal na předchozí část svého vyjádření.

Odpůrce dále konstatoval, že v návrhu není odkazováno na přímý průběh shromáždění a na skutečnosti uvedené na místě samém. Odkazováno je na následné mediální zprávy a poskytnuté rozhovory. Dle odpůrceva názoru však při hodnocení věci nelze vycházet z následných projevů, je třeba vycházet ze skutečností nastalých v průběhu shromáždění. Proto odkaz na následné projevy není důvodný.

Podle odpůrce i sám navrhovatel v návrhu připouští, že v průběhu shromáždění docházelo k trestné činnosti, dovozuje však, že nebylo prokázáno, že se jednalo o účastníky shromáždění. Současně však dovozuje, že v případě, že docházelo k trestné činnosti, mělo by být shromáždění rozpuštěno pouze tehdy, pokud by se nápravu nepodařilo zjednat. Odpůrce v tomto směru odkázal na to, že zadržení pachatelů trestné činnosti je plně v kompetenci Policie České republiky a Úřad městského obvodu Plzeň 3 sám nemůže žádné osoby

zadržovat. Odpůrce vycházel ze skutečností na místě samém, zejména pak z informací policie ohledně toho, že v průběhu shromáždění dochází k trestné činnosti a o nemožnosti zásahu proti jednotlivým osobám s ohledem na místo. V té souvislosti odpůrce znovu zdůraznil, že se jednalo o frekventované místo v centru Plzně.

Dle odpůrce navrhovatel na jedné straně uvádí, že nedocházelo k vzájemným rozhovorům či jiným slovním výstupům jednotlivých osob, na straně druhé však nepřímo připouští, že toto mohlo nastat, ale nebylo to prokázáno, resp. uvádí, že osoby dopouštějící se protiprávních skutků nebyly účastníky shromáždění. S tímto tvrzením odpůrce nesouhlasil. Bylo zcela na svolavatel a jeho pořadatelské službě, aby zajistili průběh oznámeného shromáždění v souladu se zákonem a podaným oznámením. Mezi povinnosti svolavatele patří mimo jiné i povinnost zajistit potřebný počet způsobilých pořadatelů, včetně povinnosti dávat těmto osobám závazné pokyny, řídit průběh shromáždění tak, aby se podstatným způsobem neodchylovalo od účelu shromáždění uvedeného v oznámení a případně i povinnost shromáždění ukončit. Je nerozhodné, zda osoby páchající trestnou činnost svolavatel sám pozval či nikoliv. Pokud byla na místě páchána trestná činnost, pak bylo v první řadě povinností svolavatele a jeho pořadatelské služby zabránit protiprávnímu chování. V tomto směru odpůrce odkázal § 6 odst. 5 písm. a) - f) zákona o právu shromažďovacím. Pokud pak svolavatel či jím pověřená pořadatelská služba připustili na shromáždění osoby páchající trestnou činnost a páchání trestné činnosti, pak se jedná o závažné porušení zákona o právu shromažďovacím a byl dán zákonný důvod k rozpuštění shromáždění.

Správní spis předložený odpůrcem obsahoval a) vyplněný tiskopis oznámení o konání shromáždění ze dne 27.1.2010 [jako svolavatel označen navrhovatel, jako účel shromáždění uvedena podpora politickým vězňům, den konání 24.4.2010, doba zahájení a předpokládaná doba ukončení 12 – 18 hod., místo konání shromáždění vymezeno slovy: *Před OC Plaza (Přemyslova ulice) → Přemyslova ulice → sady Pětatřicátníků → Solní → náměstí Republiky → Pražská → Křižikovy sady*], dále b) výzvu a poučení Krajského soudu v Plzni ze dne 7.7.2010, c) původní a na výzvu soudu doplněný návrh.

Odpůrce dále předložil listinu označenou jako znalecký posudek č. 34/ZP/2010 ze dne 25.8.2010 vypracovaný JUDr. PhDr. Ivo Svobodou, Ph.D. a sdělení Policie ČR ze dne 7.9.2010 č.j. KRPP 2361-131/ČJ-2010-030070 nazvané *Pochod pravicových extremistů v Plzni dne 24.4.2010 – sdělení informace*.

Při soudním jednání konaném dne 31.3.2011 starosta Městského obvodu Plzeň 3 Jiří Strobach (dále též jen „starosta MO Plzeň 3“) v rámci výslechu uvedl, že úřad obdržel oznámení celkem v osmi termínech, konalo se ale pouze to jediné. Úřad společně s policií průběžně monitoroval svolávání, zástupci úřadu i policie důkladně monitorovali situaci také na místě samém, a to před i během konání shromáždění, když policie používala speciální monitorovací vozidlo. Stav věci byl průběžně vyhodnocován. S blížícím se začátkem shromáždění bylo zcela zřejmé, že projevy jeho účastníků naznačovaly, že se ani v náznaku nebude naplňovat účel shromáždění, čili podpora politickým vězňům, protože řada projevů, zejména projevů různými vlajkami, odznaky, nášivkami a nápisy, jednoznačně naznačovala, že dojde k podpoře a propagaci hnutí neonacismu a dalších projevů, zejména které jsou propagovány hnutím Národní odpor a také dalšími skupinami. Situace byla konzultována

s policií, která potvrdila, že na místě dochází k porušování zákona. Vzhledem k tomu, a také proto, že shromáždění se výrazně odchylovalo od původně nahlášeného účelu, se starosta MO Plzeň 3 rozhodl, že předstoupí před již se pohybující dav shromáždění. Následně jeho účastníky megafonem vyzval k tomu, aby se pokusili odstranit závadové chování, aby dále nedocházelo k porušování zákona. Pak se shromáždění opět posunulo na trase pochodu, ale vzhledem k tomu, že nedošlo k nápravě, předstoupil starosta MO Plzeň 3 před shromáždění znovu s megafonem a oznámil, že shromáždění rozpouští. To učinil jak oznamovateli, tak o tom uvědomil pořadatelskou službu.

Stran některých dalších podrobností ohledně komunikace mezi jím a policií před rozpuštěním shromáždění starosta MO Plzeň 3 uvedl, že komunikace byla stálá. Na to, jaký časový úsek uplynul od výzvy k nápravě do rozpuštění shromáždění, si starosta MO Plzeň 3 nevzpomněl, ale podle jeho slov mohlo jít zhruba o deset minut až čtvrt hodiny. Úřad nepořizoval vlastní videozáznamy průběhu shromáždění, pořizoval pouze dokumentaci, ostatní bylo v režii policie. Starosta MO Plzeň 3 potvrdil, že měli k dispozici manuál Ministerstva vnitra ČR, ve kterém se radí obcím, jak v takových případech postupovat. Vzhledem k tomu, že toto shromáždění nebylo první, byla stanovena expertní skupina Magistrátu města Plzně, přičemž odpůrce byl ve spojení s odborem bezpečnosti magistrátu a tento manuál s ním byl konzultován.

K dotazu stran časového zařazení okamžiku, kdy nabyl přesvědčení, že se shromáždění podstatně odchýlilo od oznámeného účelu, starosta MO Plzeň 3 především zopakoval, že před začátkem shromáždění i v jeho průběhu byla situace monitorována. Na místě samém byli přibližně hodinu před zahájením a shromažďovatelé se scházeli postupně, někteří tam byli již při příchodu zástupce odpůrce. Již hodinu předem bylo zřejmé, že řada symbolů naznačovala, že to nebude shromáždění za účelem podpory politických vězňů, ale za jiným účelem.

K dotazu navrhovatele, zda by člověk nemohl chtít podpořit politické vězně i tehdy, kdyby byla pravda, že účastníci shromáždění měli nějakou symboliku, starosta MO Plzeň 3 konstatoval, že by zde mohl být zájem podpořit politické vězně, ale v tu dobu na daném místě nebyla tato podpora politickým vězňům ani náznakem projevena.

K dalšímu dotazu navrhovatele, zda si pamatuje nějaká hesla, která byla údajně provolávána účastníky shromáždění, starosta MO Plzeň 3 uvedl, že si je nepamatuje.

Jako důkazy byly dále čteny (podstatné pasáže) článek *Neonacisté pochodovali Plzní, ušli 100 metrů*, publikovaný v Mladé frontě Dnes dne 26.4.2010 na str. A5; článek *Neonacisté ušli 100 metrů, pak museli pochod ukončit*, publikovaný v Mladé frontě Dnes dne 26.4.2010 na str. D1; článek *Radikálové Plzní neprošli, sedm jich skončilo na policii*, publikovaný na internetovém serveru iDNES.cz dne 24.4.2010, a článek *Jiří Strobach: Neonacisté dostali lekci. Doufám, že se už nevrátí*, publikovaný v Plzeňském deníku dne 26.4.2010.

Jako další důkazy byly čteny sdělení Policie ČR ze dne 7.9.2010 č.j. KRPP 2361-131 /ČJ-2010-030070 nazvané *Pochod pravicových extremistů v Plzni dne 24.4.2010 – sdělení informace*; výzva soudu a sdělení Policie ČR ze dne 2.2.2011 č.j. KRPP-7400-2/ČJ-2011-

030070 nazvané *Řízení o námitkách proti rozpuštění shromáždění pořádaného dne 24.4.2010 – sdělení k výzvě*, a výzva soudu a sdělení Policie ČR ze dne 18.2.2011 č.j. KRPP-11985-1/ČJ-2011-030070 nazvané *Řízení o námitkách proti rozpuštění shromáždění pořádaného dne 24.4.2010 – sdělení k výzvě*.

Jako důkaz byl dále proveden záznam shromáždění (na CD nosiči) vyhotovený Policií ČR před, v průběhu i po rozpuštění shromáždění dne 24.4.2010. Délka záznamu činí cca 40 minut.

Jako důkazy byly dále čteny (podstatné pasáže) trestní spis týkající se obviněného M.H., zejména trestní příkaz Okresního soudu Plzeň-město ze dne 24.9.2010 č.j. 1 T 115/2010-116; trestní spis týkající se obviněného P.B., zejména rozsudek Okresního soudu Plzeň-město ze dne 25.11.2010 č.j. 3 T 103/2010-133, a základní údaje z policejních spisů Územního odboru SKPV MŘ PČR Plzeň, č.j. KRPP-5479/TČ-2010-030571, č.j. KRPP-5488/TČ-2010-030571, č.j. KRPP-5482/TČ-2010-030571, č.j. KRPP-5490/TČ-2010-030571 a č.j. KRPP-5484/TČ-2010-030571.

Jako důkaz byly dále čteny (podstatné pasáže) listina nazvaná znalecký posudek znalce JUDr. PhDr. Ivo Svobody, Ph.D. ze dne 25.8.2010 č. 34/ ZP/ 2010; článek *Ve Svitavách se sešli odpůrci rasismu i stoupenci krajní pravice*, publikovaný na internetovém serveru Novinky.cz dne 24.7.2010, a *Manuál pro obce k zákonu o právu shromažďovacím* zpracovaný Ministerstvem vnitra ČR v roce 2009.

Zástupce odpůrce v závěrečném slovu v podrobnostech plně odkázal na písemné vyjádření ze dne 7.9.2010. Nad rámec toho vyslovil přesvědčení, že provedeným dokazováním se jednoznačně prokázaly skutečnosti uvedené v tomto vyjádření. Bylo prokázáno, že v průběhu shromáždění došlo k odklonu od deklarovaného účelu na podporu politických vězňů. To bylo prokázáno jak během zásahu policie, tak zprávami Policie ČR, tak i znaleckým posudkem. Z těchto důkazů vyplynuly skutečnosti, že účastníci shromáždění měli na sobě emblémy, značky, vlajky, fetiše, placky a podobné symboly, které byly v přímém rozporu s deklarovaným účelem shromáždění. Současně bylo zjištěno, že byla páchána trestná činnost a minimálně ve dvou případech byli účastníci shromáždění pravomocně odsouzeni za činnost, která souvisela s účastí na předmětném shromáždění. Shromáždění se tak podstatným způsobem odchýlilo od deklarovaného účelu a navíc na něm byla páchána trestná činnost. Rozhodnutí starosty městského obvodu Plzeň 3 o rozpuštění shromáždění bylo zákonné a důvodné.

Navrhovatel své závěrečné slovo nepřednesl, neboť zhruba po jedné hodině jednání (přesně v 9.36 hod.) se z další účasti na jednání omluvil s tím, že je po noční dvanáctihodinové směně, zhruba za šest hodin má jít znovu do práce a necítí se dobře. Se souhlasem předsedy senátu pak navrhovatel opustil jednací síň.

Návrh (= námitky) je důvodný.

Právo občanů pokojně se shromažďovat je upraveno zákonem č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o právu shromažďovacím*“).

Podle § 13 zákona o právu shromažďovacím proti rozpuštění shromáždění může svolavatel nebo účastník shromáždění do 15 dnů podat námitky u soudu. Soud rozhodne, zda shromáždění bylo nebo nebylo rozpuštěno v souladu se zákonem. Pro řízení se jinak přiměřeně použijí ustanovení soudního řádu správního.²⁾ [poznámka pod čarou ²⁾ odkazuje na § 65 až 78 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s.ř.s.*“).

Úkolem soudu bylo posoudit (a rozhodnout), zda shromáždění pořádané navrhovatelem dne 24.4.2010 v Plzni před Nákupním a zábavním centrem Plzeň Plaza (dále též jen „*shromáždění*“) bylo nebo nebylo rozpuštěno v souladu se zákonem (srov. § 13 věta druhá zákona o právu shromažďovacím). Bylo proto nezbytné zaměřit se na zákonné důvody rozpuštění shromáždění a jejich interpretaci, přičemž bylo lze uvažovat o dvou důvodech rozpuštění shromáždění - podle § 12 odst. 5 nebo podle § 12 odst. 6 zákona o právu shromažďovacím.

Podle § 12 odst. 5 zákona o právu shromažďovacím shromáždění, které bylo oznámeno a nebylo zakázáno, může být způsobem uvedeným v odstavci 1 rozpuštěno, jestliže se podstatně odchýlilo od oznámeného účelu takovým způsobem, že v průběhu shromáždění nastaly okolnosti, které by odůvodnily jeho zákaz podle § 10 odst. 1 nebo nebyly splněny povinnosti účastníků shromáždění podle § 7 odst. 3 a 4.

Pro podstatu řešené věci je významná ta část ustanovení, podle které je možné rozpustit shromáždění, jestliže se podstatně odchýlilo od oznámeného účelu takovým způsobem, že v průběhu shromáždění nastaly okolnosti, které by odůvodnily jeho zákaz podle § 10 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím. Dle § 10 odst. 1 úřad, jemuž bylo shromáždění oznámeno, je zakáže, jestliže by oznámený účel shromáždění směřoval k výzvě a) popírat nebo omezovat osobní, politická nebo jiná práva občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení nebo k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti z těchto důvodů; b) dopouštět se násilí nebo hrubé neslušnosti; c) jinak porušovat ústavu a zákony.

Podle § 12 odst. 6 věty první zákona o právu shromažďovacím shromáždění uvedená v odstavci 3 a v odstavci 5 může zástupce úřadu rozpustit způsobem stanoveným v odstavci 1, jestliže účastníci shromáždění páchají trestné činy a nápravu se nepodařilo zjednat jiným způsobem, zejména zákrokem proti jednotlivým pachatelům.

Za takto vymezených pravidel bylo na odpůrci (úřadu), aby prokázal, že shromáždění bylo rozpuštěno v souladu se zákonem, tj. že zde byl (byly) zákonný důvod (zákonné důvody) pro takové rozpuštění.

Prvním, a jak se v kontextu s ostatními hodnocenými okolnostmi projevilo, velmi zásadním problémem, s nímž se soud musel vypořádat, bylo, že ve správním spisu vedeném odpůrcem ve věci se nenacházelo nic, co by soudu tuto záležitost pomohlo řešit (k obsahu správního spisu viz výše). Soud proto musel primárně vycházet ze dvou zdrojů poznatků - jednak ze sdělení o rozpuštění shromáždění učiněného starostou Městského obvodu Plzeň 3, které bylo zdokladováno na policejním videozáznamu, a dále z vyjádření odpůrce k námitkám navrhovatele. Podle tohoto vyjádření byl dán zákonný důvod k rozpuštění shromáždění ve smyslu § 10 odst. 1 písm. c) a § 12 odst. 6 zákona o právu shromažďovacím [srov. tvrzení na str. 3 (dole) vyjádření: *S odkazem na tyto skutečnosti byl dán zákonný důvod k rozpuštění shromáždění ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 písm. c) a § 12 odst. 6 Zákona*].

V každém konkrétním případě může existovat buď jeden zákonný důvod pro rozpuštění shromáždění, či jich naopak může být více. A je-li jich více, mohou být buď zhruba stejně závažné a je třeba řešit každý z nich, nebo je jeden výrazně závažnější než jiný (či jiné), a pak je patrně absorbuje.

Ve vztahu k vyjádření odpůrce soud předně považuje za významné upřesnit, že § 10 odst. 1 písm. c) zákona o právu shromažďovacím sám o sobě nereglementuje důvody **rozpuštění** shromáždění, ale je důvodem **zákazu** shromáždění, čili jeho aplikace by připadala v úvahu toliko ve spojení s § 12 odst. 5 téhož zákona. Z policejního videozáznamu shromáždění je zřejmé, že starosta MO Plzeň 3 ve sdělení o rozpuštění shromáždění uvedl: *Prosím pozor pane svolavatelí, tímto rozpouštím toto shromáždění ve smyslu ustanovení § 12 odst. 5 zákona číslo 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů, a to vzhledem k tomu, že byly naplněny okolnosti uvedené v ustanovení § 10 odst. 1 písm. c) zákona číslo 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů. Shromáždění se podstatně odchýlilo od oznámeného účelu takovým způsobem, že v jeho průběhu došlo k porušování zákonů, a to podporou, propagací a veřejnými projevy sympatií k hnutím, která prokazatelně směřují k potlačení práv a svobod člověka a nápravu se nepodařilo zjednat ani po předchozím upozornění a zjednat nápravu není možné jiným způsobem. Prosím, abyste se rozešli směrem opačným od obchodního domu Plaza. Z takto formulovaných vět je zřejmé, že sdělení starosty MO Plzeň 3 sice obsahovalo **právní** důvody rozpuštění shromáždění, ale neobsahovalo ani **jediný** skutkový důvod pro rozpuštění.*

Vzhledem k výše zmíněné fatální nedostatečnosti obsahu správního spisu je důležité ono sdělení, jímž bylo shromáždění rozpuštěno, podrobně rozebrat. Začátek sdělení jakoby mířil k aplikaci § 12 odst. 5 ve spojení s § 10 odst. 1 písm. c) zákona o právu shromažďovacím. Soudu se však takový postup jevil jako problematický. Následky předpokládané zákonem totiž v tomto případě nastupují tehdy, jestliže by oznámený účel shromáždění směřoval k výzvě „jinak porušovat ústavu a zákony“, čili jinak než popíráním nebo omezováním osobních, politických nebo jiných práv občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení nebo k rozněcování nenávisli a nesnášenlivosti z těchto důvodů [viz § 10 odst. 1 písm. a) zákona o právu shromažďovacím]. Ovšem v odpůrcově vyjádření k námitkám je aktivita, k níž 24. dubna došlo, na jednom místě skutečně podřazena § 10 odst. 1 písm. a) zákona o právu shromažďovacím [srov. str. 5 vyjádření: *Odpůrce je toho názoru, že prezentace symbolů (vlajky, nápisy, tetování, fetiše apod.), jimiž se účastníci shromáždění hlásí*

k nacionalistické či dokonce neonacistické příslušnosti a tuto propagují, je nutno posuzovat nejen za trestnou činnost dle trestního zákona, ale i jako výzvu ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) Zákona], ale na jiném jeho místě (viz výše citace ze str. 3 vyjádření) a především v samotném sdělení o rozpuštění shromáždění na místě jeho konání se argumentovalo § 10 odst. 1 písm. c) tohoto zákona.

Druhá část sdělení starosty MO Plzeň 3 o rozpuštění shromáždění evidentně směřovala k aplikaci § 12 odst. 6 zákona o právu shromažďovacím. To bylo posíleno jednak vyjádřením odpůrce k námitkám navrhovatele [srov. např. str. 3 odst. 4 vyjádření: *V průběhu shromáždění zástupce úřadu obdržel od Policie České republiky informaci o tom, že dochází k páchání trestné činnosti spočívající v podpoře či propagaci hnutí, které prokazatelně směřují k potlačení práv a svobod člověka nebo hlásají národnostní, rasovou, náboženskou či třídní zášť. Současně situace byla Policií ČR vyhodnocena tak, že nebylo možné provést zásah proti jednotlivým pachatelům s ohledem na množství osob soustředěných na místě, a to i s přihlédnutím k běžnému provozu a pohybu občanů(...)*], a bylo to v souladu i s tím, co se soud dozvěděl z neúředních zdrojů informací citujících vyjádření starosty MO Plzeň 3 (srov. např. článek *Jiří Strobach: Neonacisté dostali lekci. Doufám, že se už nevrátí*, publikovaný v Plzeňském deníku dne 26.4.2010: *Navíc někteří účastníci svým chováním, nápisy a symboly na tričkách propagovali hnutí směřující k potlačení práv a svobod občanů*).

Zatímco pro důvod uvedený v § 12 odst. 6 zákona o právu shromažďovacím je rozhodné, zda účastníci shromáždění páchají trestné činy a nápravu se nepodařilo zjednat jiným způsobem, čímž v zásadě obojím bylo argumentováno ve sdělení o rozpuštění shromáždění, pro důvod uvedený v § 12 odst. 5 zákona o právu shromažďovacím je rozhodné, zda se shromáždění podstatně odchýlilo od oznámeného účelu takovým způsobem, že v průběhu shromáždění nastaly okolnosti, které by odůvodnily jeho zákaz podle § 10 odst. 1, tj. že shromáždění směřovalo k výzvě porušovat ústavu a zákony způsobem stanoveným v § 10 odst. 1 písm. a) – c) zákona o právu shromažďovacím, čímž v zásadě ve sdělení o rozpuštění shromáždění argumentováno nebylo, neboť není zřejmé zejména to, kdo a jak měl být vyzýván k porušování ústavy a zákonů (a to na začátku pochodu, kdy byli přítomni prakticky jen účastníci, policie, novináři, zvědavci a náhodní kolemjdoucí, jelikož s dalšími – ovšem vesměs jinak smýšlejícími – občany se měl pochod střetnout až o něco později), a proč – jestliže se dále hovoří o skutcích podřaditelných pod ustanovení písm. a) – by mělo být aplikováno ustanovení písm. c), tj. jinak porušovat ústavu a zákony, tedy jinak, než popíráním nebo omezováním osobních, politických nebo jiných práv občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení nebo k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti z těchto důvodů.

Za situace, kdy nebyly náležitě vyjeveny skutkové důvody rozpuštění shromáždění a kdy právní důvody rozpuštění shromáždění uvedené ve sdělení zástupce úřadu a argumentace odpůrce ve vyjádření k námitkám proti rozpuštění shromáždění evidentně tendují k důvodu rozpuštění shromáždění podle § 12 odst. 6 zákona o právu shromažďovacím, měl soud za to, že v daném případě bylo nadále třeba zabývat se toliko důvodem rozpuštění shromáždění uvedeným v § 12 odst. 6 zákona o právu shromažďovacím (a samozřejmě i zákonností postupu rozpuštění shromáždění upraveného v § 12 odst. 1 téhož zákona).

Pro aplikaci zmíněného zákonného ustanovení jsou dány, jak je uvedeno výše, dvě podmínky – *a)* účastníci shromáždění páchají trestné činy a *b)* nápravu se nepodařilo zjednat jiným způsobem, zejména zákrokem proti jednotlivým pachatelům. Tyto podmínky jsou kumulativní, čili musí nastat současně. Zatímco navrhovatel namítal, že na shromáždění nedošlo ze strany účastníků k porušení žádných zákonů, odpůrce oponoval, že vycházel ze skutečností na místě samém, zejména pak z informací policie ohledně toho, že v průběhu shromáždění dochází k trestné činnosti.

Podklady, které měl soud k dispozici, vypovídají, že toliko skutek, za nějž byl odsouzen M.H. a skutky, z nichž byli podezíráni P.M. a J.S., byly či měly být spáchány v době konání shromáždění. Naproti tomu skutek, za nějž byl odsouzen P.B., resp. skutek z něhož byl podezírán V.S., byly či měly být spáchány (v obou případech) zhruba dvě hodiny po rozpuštění shromáždění [srov. rozsudek Okresního soudu Plzeň-město ze dne 25.11.2010 č.j. 3 T 103/2010-133, jímž byl P.B. odsouzen za spáchání přečinu podle § 404 trestního zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že „v Plzni dne 24.4.2010 v době kolem **16.30** hodin na křižovatce ulic Dřevěná a Kopeckého sady (...) za přítomnosti více než tří osob byl při kontrole policejní hlídkou oblečen mimo jiné v černém tričku s krátkým rukávem s bílým emblémem na prsou, v němž byl vyobrazen voják v uniformě a helmě Wehrmachtu (...) a dále nápisy „Landser“ a „Deutsche Wut“ (...)“], resp. usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství Plzeň-město ze dne 18.5.2010 č.j. 1 ZN 3494/2010-12, jímž se ve věci podezřelého V.S. ruší jako neodůvodněné opatření policejního komisaře, kterým byly zahájeny úkony trestního řízení ve věci podezření ze spáchání přečinu dle § 403 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se měl podezřelý „dopustit tím, že dne 24.4.2010 v době kolem **16.20** hod., v Plzni, nejméně na chodníku v Kollárově ulici, vědomě propagoval hnutí směřující k potlačení práv a svobod člověka tím, že na černém tričku (...) měl vyobrazen bílý nápis „Landser Deutsche Wut“ (...)“]. U dalšího podezřelého, R.,H., který byl v době od 13.00 hod. do minimálně 14.32 hod. u policie, účast na vlastním shromáždění nepřipadá v úvahu [srov. záznamy policie: *a)* úřední záznam ze dne 24.4.2010 č.j. KRPP-5479-2/TČ-2010-030571, podle něhož byla v době kolem 13.00 hod. provedena bezpečnostní prohlídka R.H., který byl následně „policistou vyzván k podání vysvětlení dle § 158/6 tr.ř. a předán eskortní skupině 24.4.2010 v 13.20 hod.“, *b)* úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 24.4.2010 č.j. KRPP-5479-1/TČ-2010-030571, podle něhož R.H. dne 24.4.2010 v 13.54 hod. v Plzni podal vysvětlení podle § 61 odst. 1 zákona o Polici ČR, přičemž podání vysvětlení bylo ukončeno téhož dne v 14.32 hod.]. U podezřelého P.S.S., který byl před vchodem do Nákupního a zábavního centra Plaza zpozorován až v 15.00 hod., účast na shromáždění nebyla prokázána, jak výslovně uvedl státní zástupce [srov. usnesení policejního komisaře ze dne 2.8.2010 č.j. KRPP-5484-27/TČ-2010-030571, jímž byla u podezřelého P.S.S. odložena trestní věc podezření ze spáchání přečinu podle § 404 trestního zákoníku, kterého se měl podezřelý dopustit tím, že „dne 24.4.2010 v době 15.15 hodin v Plzni (...)“], resp. listina OSZ Plzeň-město ze dne 28.7.2010 č.j. 1 ZN 10992/2010-26 označená jako „P.S.S.-vrácení spisového materiálu“, podle které „(...) u podezřelého S. nebyla prokázána účast na vlastním pochodu, tento navíc prakticky neproběhl, když Policii ČR byl ukončen pouhých několik minut po začátku (...)“].

Soud je přesvědčen, že zákonnou dikci „jestliže účastníci shromáždění páchají trestné činy“ nelze vykládat maximalisticky, ale spíše směrem k tomu, jestliže je tu důvodné

podezření o tom, že účastníci shromáždění páchají trestné činy. A tento znak, v souvislosti s výše uvedeným, byl podle názoru soudu [s odkazem na § 52 odst. 2 s.ř.s., podle něhož je soud *vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si soud učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází, popřípadě tam, kde o nich náleží rozhodovat soudu, může uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal (...)*] naplněn [srov. např.: trestní příkaz Okresního soudu Plzeň-město ze dne 24.9.2010 č.j. 1 T 115/2010-116, kterým byl M.H. odsouzen za přečin podle § 404 trestního zákoníku, jehož se měl dopustit mj. tím, že „v Plzni dne 24.4.2010 v době od 13.00 hodin do 14.30 hodin při pochodu pravicových radikálů, který byl zahájen před obchodním centrem Plaza (...) po celou dobu pochodu úmyslně, vědom si jeho významu, viditelně prezentoval jednak na předloktí pravé a levé ruky vytetovaný nápis „Meine Ehre Heisst Treue – věrnost je mou ctí“, heslo, které bylo ústředním mottem jednotek SS ve II. světové válce, takto vyjadřující příslušnost k soudobým neonacistům a neonacistickým skupinám (...)]. Ovšem je zde ještě druhý znak, který musí být naplněn současně, totiž, že nápravu se „nepodařilo zjednat jiným způsobem, zejména zákrokem proti jednotlivým pachatelům“. Zatímco navrhovatel namítal, že i kdyby k porušení zákonů ze strany účastníků shromáždění v jednotlivých případech došlo, mělo být zakročeno výhradně proti konkrétním pachatelům, odpůrce tvrdil, že vycházel ze skutečností na místě samém, zejména pak z informací policie o nemožnosti zásahu proti jednotlivým osobám s ohledem na místo konaného shromáždění (frekventované místo v centru města Plzně v blízkosti obchodního a nákupního centra Plaza a při pohybu občanů).

Samo vyjádření odpůrce stran naplnění druhého znaku je rozporuplné. Na str. 3 odst. 4 odpůrce uvádí „v **průběhu** shromáždění **nebylo** možné provést zásah proti jednotlivým pachatelům“, ovšem v dalším odstavci pak tvrdí „v **průběhu** shromáždění a po jeho skončení **bylo** ze strany Policie ČR v této souvislosti zadrženo několik osob“. A na následující stráně je toto tvrzení zase popřené (srov. str. 4 odst. 1: Z uvedeného je zřejmé, že v **průběhu** shromáždění docházelo k trestné činnosti a to navíc za situace, kdy **nebylo** možné provést zásah proti jednotlivým pachatelům.).

Vlastní aplikace § 12 odst. 6 zákona o právu shromažďovacím dopadá jak na shromáždění, která byla oznámena, nebyla zakázána a jsou rozpouštěna, tak na shromáždění, která se konají, aniž byla oznámena. Lze konstatovat, že první případ je pro státní moc příznivější, poněvadž má možnost soustředit určité síly, které by měly být schopny zasáhnout, pakliže dojde k páchání trestné činnosti. Soud proto nejprve pátral po údajích o počtu účastníků shromáždění a o rozsahu nasazení policejních sil. Z veřejně přístupných zdrojů, event. ze zpráv Policie ČR, byly k dispozici především následující údaje.

Novináři napočítali na 100 radikálů, v policejní zprávě bylo uvedeno, že pochodu se zúčastnilo celkem 160 osob s inklinací k pravicovému extremismu [srov. sdělení Policie ČR ze dne 7.9.2010 č.j. KRPP 2361-131 /ČJ-2010-030070: *Shromáždění a následného pochodu pod názvem Na podporu politickým vězňům (...) se zúčastnilo celkem 160 osob s inklinací k pravicovému extremismu.*]. Je tak možné uvažovat o počtu 100 až 160 osob. Stran policejního nasazení byly k dispozici tyto informace: „Na průvod dohlíželo zhruba 500 policistů včetně těžkooděnců a posil z okolních krajů. K dispozici měli také obrněné transportéry, vodní děla, psy a monitorovací vůz s kamerou (...) Nad městem létal vrtulník.“

(článek *Radikálové Plzni neprošli, sedm jich skončilo na policii*, publikovaný na internetovém serveru iDNES.cz dne 24.4.2010); „*Nasazeno bylo přes 500 policistů, v ulicích obrněné transportéry a nad centrem vrtulník.*“ (článek *Neonacisté pochodovali Plzni, ušli 100 metrů*, publikovaný v Mladé frontě Dnes dne 26.4.2010 na str. A5); „*Zhruba 500 policistů z pořádkových jednotek neustále sledovalo, kterým směrem míří. V ulicích byly desítky kriminalistů, připraveny byly tři obrněné transportéry i vodní děla. Ze vzduchu situaci monitoroval vrtulník.*“ (článek *Neonacisté ušli 100 metrů, pak museli pochod ukončit*, publikovaný v Mladé frontě Dnes dne 26.4.2010 na str. D1).

Odpůrce, vědom si své povinnosti prokázat i tvrzení, že nebylo možné zakročit proti jednotlivým pachatelům, navrhl jako důkazní prostředky zprávu Policie ČR, videozáznam, listinu nazvanou znalecký posudek znalce a výslech starosty MO Plzeň 3 Jiřího Strobacha.

Soud si vyžádal zprávu od Policie ČR (výzva ze dne 15.2.2001 č.j. 30 A 30/2010-89), a to přesně tak, jak odpůrce požadoval, tzn. policie byla vyzvána, aby předložila informaci o tom, proč a z jakých důvodů nebylo z její strany možné při shromáždění zakročit na místě samém přímo proti osobám páchajícím trestnou činností, včetně informace o tom, jak byla policií hodnocena situace ve vztahu k chování účastníků shromáždění. Policie se ve sdělení ze dne 18.2.2011 č.j. KRPP-11985-1/ČJ-2011-030070 vyslovila poměrně obsáhle. Popsala rozpravu mezi velitelem bezpečnostního opatření a svolavatelem a osobou zmocněnou jednat v zastoupení svolavatele, popsala oblečení a tetování svolavatele a osoby zmocněné jednat v zastoupení, připomněla sdělení rozpuštění shromáždění s použitím citace slov starosty MO Plzeň 3. Ve sdělení je dále uvedeno, že po upozornění svolavatelů a pořadatelů starostou MO Plzeň 3 (tedy upozornění, které předcházelo rozpuštění shromáždění) byli ze strany policie zadrženi tři účastníci pochodu a následně po rozpuštění další tři osoby s podezřením ze spáchání trestného činu dle § 403 odst. 1 a § 404 trestního zákoníku.

Co je ovšem podstatné - navzdory jasné položené otázce se policie k možnosti zákroku proti jednotlivým pachatelům explicitně nevyjádřila. Zároveň ovšem uvedla, že při shromáždění zadržela tři účastníky pochodu. Z toho nutno dovodit, že zákrok proti jednotlivým pachatelům byl nejen možný, ale byl také, a to ve třech případech, proveden.

Dalším důkazem byl videozáznam pořízený policií na místě konání shromáždění. Ve vztahu k možnosti provést zákrok proti jednotlivým pachatelům je z něj patrné, že pochod se nacházel v pravé části Přemyslovy ulice směrem z centra města do Skvrňan, mezi křižovatkou s Jízdeckou ulicí a křižovatkou s Pobřežní ulicí. Účastníky shromáždění, kteří nebyli neprodyšně sešikováni a dalo se mezi ně proniknout, obklopoval policejní kordon. Policejní technika byla umístěna v blízkosti shromáždění. V té fázi shromáždění, která skončila rozpuštěním, nebyl kolem větší počet nezúčastněných osob, se střety mezi účastníky pochodu a jejich odpůrci se počítalo až v další etapě. Dopravní situace byla zklidněna omezujícími opatřeními. Pro úplnost soud dodává, že policejní videozáznam nebyl označen správným datem pořízení (uvedeno 25.4.2010), což nemělo vliv na vlastní posouzení záběrů, neboť bylo nesporné, že se jedná o záběry pořízené při shromáždění konaném dne 24.4.2010. Přisvědčovalo to spíše určité ledabylosti při pořizování záznamu akce,

kteřá byla samotnou policií hodnocena jako riziková. Co však rozhodně nebylo možné přehlédnout byl fakt, že záznam neobsahoval žádný relevantní časový údaj, přesněji nebylo z něj vůbec patrné, zda jednotlivé zákroky, které byly prováděny, se staly před, v průběhu nebo po skončení shromáždění. Nicméně osoby zachycené na videozáznamu, s různou mírou ochoty, ale v zásadě bez odporu, snášely prováděné policejní úkony. Soud proto musí konstatovat, že ani z videozáznamu pořízeného Policií ČR neplyne, že by zákrok proti jednotlivým pachatelům nebyl možný. A hodnocení jiného videozáznamu nebylo lze provést, protože odpůrce ho nepořizoval, a nemohl ho tak ani k posouzení předložit.

Dále byla hodnocena listina nazvaná znalecký posudek znalce JUDr. PhDr. Ivo Svobody, Ph.D. ze dne 25.8.2010 č. 34 ZP 2010 (dále též jen „*listina*“). Ve vztahu k ní soud považuje za nutné předně konstatovat, že znalcem ve smyslu § 127 o.s.ř. a důkaz provedený výsledkem znalce nebo znaleckým posudkem připadá v úvahu toliko tehdy, jestliže taková osoba je v konkrétním řízení ustanovena jako znalec státním orgánem (soudem pro soudní řízení, event. správním orgánem pro správní řízení). V opačném případě jde rovněž o důkaz, ovšem důkazní síly soukromé listiny [k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23.9.2010 ve věci vedené pod sp.zn. 25 Cdo 2398/2009: *Použití písemných znaleckých posudků zpracovaných mimo řízení v konkrétní věci (např. v jiném řízení) v obecné rovině přípustné je, byť mají povahu důkazu listinou (§ 129 o. s. ř.), nikoli důkazu znaleckým posudkem podle § 127 o. s. ř.*; dále rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26.11.1998 ve věci vedené pod sp.zn. 3 Cdon 385/96 (publikováno pod č. 49 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 2000): *Podle výkladu formulovaného soudní praxí mají písemné znalecké posudky zpracované mimo řízení v konkrétní věci (např. v jiném řízení) povahu důkazu listinou (§ 129 o.s.ř.), nikoli důkazu podle § 127 o.s.ř.*; dále též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.9.2010 č.j. 1 Afs 69/2010-127: *Zákon č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, vychází z principu, že znalecký posudek v řízení před státními orgány (soudy nebo správními orgány) může podat pouze znalec, kterého v konkrétním řízení jako znalce ustanovil příslušný státní orgán (§ 1 odst. 1 a § 12 odst. 1 citovaného zákona). Znalec zapsaný v seznamu podle § 7 předmětného zákona sice může poskytovat posudky i na žádost občanů v souvislosti s jejich právními úkony, avšak podle zákona o znalcích a tlumočnících se tak děje vždy mimo řízení před státními orgány (§ 12 odst. 2 zákona) – takový posudek pak pojmově nemůže být znaleckým posudkem, jak jej znají a upravují jednotlivé procesní předpisy (...) takové posudky, které nebyly vypracovány znalcem ustanoveným pro posudkem řešenou otázku příslušným státním orgánem, však nemají charakter důkazního prostředku – znaleckého posudku (co by posouzení odborné otázky), ale důkazního prostředku – listiny, která se charakterově neodlišuje od jiných listinných důkazních prostředků shromážděných v rámci příslušného řízení. Na tomto principu staví konstantní civilistická judikatura, která posudky předložené stranami řízení nepovažuje za znalecké posudky ve smyslu § 127 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), avšak umožňuje, aby takovými posudky byl proveden důkaz listinou v souladu s § 129 o. s. ř. (k tomu viz už Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek č. 1/1981, s. 29, ze současné judikatury např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. 22 Cdo 1290/2007, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 4. 2009, sp. zn. 22 Cdo 849/2008: „[j]estliže znalec podal posudek mimo řízení na základě žádosti účastníka, nejedná se podle konstantní judikatury o provedení důkazu znaleckým posudkem ve smyslu § 127 OSŘ, nýbrž o důkaz listinou podle § 129 OSŘ,“ též Bureš, J. – Drápal, L. – Krčmář, Z. Občanský*

soudní řád. Komentář – I. díl. 7. vydání, C. H. Beck, 2006, s. 593). Nejvyšší správní soud nevidí důvod k jinému postupu v rámci správního soudnictví podle s. ř. s. (...)].

Předložená listina jednak pojednává o konkrétních případech, jednak prezentuje obecnější poznatky. Znalec ve vztahu k shromáždění uvedl, že „*identifikovaný ideový diskurs se odchyľuje od obecného cíle na podporu politických vězňů a konkretizuje se na veřejné projevy sympatií a propagaci soudobého konceptu neonacismu*“ (srov.: str. 30 odst. 1 listiny). Ale i kdyby tomu tak bylo, tak to bez dalšího samo o sobě nezakládá zákonný důvod rozpuštění shromáždění. Soud zde znovu připomíná nutnost výzvy k porušování zákonů a příčinné souvislosti mezi onou výzvou a obsahem zákonů.

Znalec se rovněž vyjádřil k masovosti a velké síle ideového diskursu veřejného projevu sympatií k organizacím a hnutím soudobého neonacismu, jakož i podpory a propagaci těchto organizací a hnutí [srov. str. 31 listiny (odpověď na otázku č. 4): *Zcela závěrem pak znalec k demonstraci konané v Plzni dne 24.4.2010 v Plzni (...) konstatuje, že ideový diskurs veřejného projevu sympatií k organizacím a hnutím soudobého neonacismu, jakož i podpory a propagace těchto organizací a hnutí byl masový a velmi silný (...)]*. Toto tvrzení, podle názoru soudu, však především nemá oporu v nálezů a je v logickém rozporu s uváděným počtem zadržených a zejména odsouzených osob. Ve všech zdrojích informací (zpráva Policie ČR, noviny, internet) se hovoří o protiprávním jednání několika osob, některých účastníků, či některých projevech účastníků shromáždění.

Hodnocenou listinu zároveň poněkud devaluje i to, že na několika místech není jasné, o čem hovoří. Zda o shromáždění pořádaném v Plzni dne 24.4.2010, nebo o shromáždění pořádaném ve Svitavách dne 24.7.2010 [k tomu srov. např. odpověď na otázku č. 1 (str. 30 listiny): *Vzhledem k deklarovanému účelu shromáždění ohlášeného na 24. července 2010, který byl „Svobodu pro nacionalisty – Svobodu pro V.P. (...)*; odpověď na otázku č. 2 (str. 31 listiny): *Individuální slovní projevy byly zaznamenány jak před vlastním konáním shromáždění u jednotlivých účastníků, tak i v průběhu krátkého trvání shromáždění. Tyto byly zaměřeny na svobodu pro nacionalisty a konkrétně i na svobodu pro V.P. Zejména se však jednalo o symbolické a rituální postoje vyjádřené veřejným vystavením textů, fetišů ve formě užitných předmětů, tetování a obrazů propagující a podporující soudobou neonacistickou scénu (...)]*. Soud ovšem neshledal, že by z jakéhokoliv důkazu vyplývala tendence volat při posuzovaném shromáždění po svobodě pro V.P. Nezbyývá proto než uzavřít, že ani z listiny nazvané znalecký posudek neplyne, že by zákrok proti jednotlivým pachatelům nebyl možný.

Rovněž stran výsledku starosty MO Plzeň 3 soud uzavřel, že ani Jiří Strobach nikterak neprokázal nemožnost zákroku proti jednotlivým pachatelům. Soud si je samozřejmě vědom toho, že tato okolnost měla být uvedena především ve vyjádření policie, ovšem ta to, jak bylo podrobně vyjeveno, neučinila.

Vzhledem ke všemu dosud uvedenému měl tak soud za jednoznačné, že v daném případě zákonný znak „jestliže se nápravu nepodařilo zjednat jiným způsobem, zejména zákrokem proti jednotlivým pachatelům“ naplněn nebyl. A jelikož k tomu, aby tu byl důvod rozpuštění shromáždění podle § 12 odst. 6 zákona o právu shromažďovacím, je třeba, aby současně účastníci shromáždění páchali trestné činnosti a nápravu se nepodařilo zjednat

jiným způsobem, došel soud k závěru, že v daném případě zde zákonný důvod pro rozpuštění shromáždění nebyl.

V další fázi byla posuzována otázka, zda shromáždění bylo rozpuštěno zákonným způsobem. Zákonný způsob rozpuštění shromáždění je upraven v § 12 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím (stran postupu odkazují na první odstavec jak § 12 odst. 5, tak § 12 odst. 6). Dle § 12 odst. 1 jestliže se shromáždění koná, ačkoliv bylo zakázáno, zástupce úřadu vyzve svolavatele, aby shromáždění neprodleně ukončil. Pokud svolavatel neučiní účinná opatření, aby se účastníci pokojně rozešli, sdělí zástupce úřadu účastníkům, že shromáždění je rozpuštěno a vyzve je, aby se pokojně rozešli. Sdělení musí obsahovat důvody k rozpuštění a upozornění na následky neuposlechnutí této výzvy a musí být učiněno takovým způsobem, aby bylo účastníkům srozumitelné a aby se s ním všichni účastníci shromáždění mohli seznámit.

Pozornost soudu byla zaměřena na tu část řečeného ustanovení, podle níž sdělení musí obsahovat důvody k rozpuštění (§ 12 odst. 1 věta třetí). Navrhovatel namítal, že důvod rozpuštění shromáždění nebyl pořadatelé na místě sdělen. Odpůrce naopak oponoval, že rozhodnutí o rozpuštění shromáždění bylo řádně vyhlášeno, svolavatel, pořadatelé i účastníci shromáždění byli s rozhodnutím o rozpuštění shromáždění řádně seznámeni, včetně jeho odůvodnění.

Soud posuzovanému zákonnému ustanovení rozumí tak, že ve sdělení zástupce úřadu o rozpuštění shromáždění musí být nejen právní, ale i skutkové důvody rozpuštění. Tento požadavek soud dovozuje zejména z následujících ustanovení, resp. skutečností. Předně, právo pokojně se shromažďovat je právem ústavním a je zakotveno v Listině základních práv a svobod (článek 19). Dále je právo na svobodu pokojného shromažďování zakotveno v mezinárodních závazcích našeho státu, konkrétně v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (článek 11). A v neposlední řadě je třeba vztáhnout na veškerou činnost správních orgánů některé základní zásady jejich činnosti. V úvahu připadá zásada normovaná v § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena a v rozsahu v jakém mu byla svěřena.

Soud se rovněž přiklání k většinovému názoru doktríny, že rozpuštění shromáždění, ať už v režimu § 12 odst. 5, nebo v posuzovaném případě § 12 odst. 6 zákona o právu shromažďovacím, je v režimu správního uvážení [srov. dikci § 12 odst. 5, resp. § 12 odst. 6, podle které „shromáždění (...) **může být** (...) rozpuštěno, jestliže (...)“, resp. „shromáždění (...) **může** zástupce úřadu rozpustit (...), jestliže (...)“]. Ostatně, evropská i naše judikatura výrazně zdůrazňuje potřebu aplikovat princip proporcionality při střetu konkurujících si práv [srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 17.7.2007 sp.zn. IV. ÚS 23/05, ze dne 11.11.2005 sp.zn. I. ÚS 453/03 a ze dne 12.10.1994 sp.zn. Pl. ÚS 4/94, jejichž společným jmenovatelem je důraz na potřebu vážit v případě střetu konkurujících si práv (např. práva shromažďovacího, které se může dostat do konfliktu s ústavním pořádkem chráněnými právy třetích osob) ona konkurující si práva a právní statky s ohledem na konkrétně utvořený skutkový základ, přičemž omezení jednoho či více z nich je nutné zdůvodnit za použití principu proporcionality; dále též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.11.2007

č.j. 8 As 51/2007-67, podle něhož k omezení shromažďovacího práva může dojít pouze výjimečně, za podmínek stanovených shromažďovacím zákonem a zejména v případě konfliktu s ústavním pořádkem chráněnými právy třetích osob, když takový konflikt je třeba vždy řešit za použití principu proporcionality; dále např. rozhodnutí německého Spolkového ústavního soudu ze dne 14.5.1985, 1 BvR 233, 341/81; BVerfGE 69, 315 – Brokdorf, podle něhož lze rozpustit nebo zakázat shromáždění jen pro ochranu hodnot rovnocenných shromažďovacímu právu, a to v případě jejich ohrožení odvoditelného z konkrétně seznatelných okolností.]. Nikoliv nepodstatný k řešenému je pak i manuál pro obce k zákonu o právu shromažďovacím zpracovaný ministerstvem vnitra v roce 2009. V něm se na str. 32 uvádí, že *rozpuštění shromáždění podléhá přezkumu v rámci správního soudnictví. Správní orgán tedy musí rozpuštění shromáždění řádně odůvodnit.*

V případech, jako bylo posuzované shromáždění, nepochybně dochází ke střetu různých konkurujících si práv - na jedné straně právo na shromažďování, na straně druhé přibližně stejně silná práva jiná (ochrana veřejného pořádku, zdraví, mravnosti, majetku). **Aby bylo možné posoudit zákonnost použitých opatření ve vztahu k rozpuštění shromáždění, je nezbytné mít vyjevené nejenom právní, ale především skutkové důvody.** Skutkové důvody však ve sdělení o rozpuštění shromáždění nebyly uvedeny ani náznakem a nebylo možné si o nich udělat představu ani podle správního spisu, poněvadž ten stran této okolnosti neobsahuje rovněž nic.

Požadavek, aby rozpuštění shromáždění bylo odůvodněno nejen právními, ale i skutkovými důvody, je požadavek daný nejen v obecné rovině. V posuzované věci je jeho akcentace ještě důležitější, než by tomu možná bylo v jiných situacích. Předně, šlo o shromáždění, které bylo oznámeno a nebylo zakázáno. A dále, soud neměl možnost, a to ani přibližně, cokoliv o odůvodnění rozpuštění shromáždění hodnotit dle údajů ve správním spisu. Z provedeného videozáznamu je patrné, že po výzvě učiněné starostou MO Plzeň 3 uplynul určitý čas a pak následuje sdělení o rozpuštění shromáždění. O jaký čas jde, lze těžko říci. Novináři spíše pracují s údajem pět minut, případně několik minut, starosta MO Plzeň 3 hovořil o patnácti, resp. deseti minutách. Je proto možné shodnout se na rozmezí 5 – 10 minut.

V první promluvě starosty MO Plzeň 3 zaznělo: *Upozorňuji Vás, že v zájmu řádného pokračování tohoto shromáždění ve smyslu zák. č. 84/1990 Sb. o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů, aby nedocházelo k podstatnému odchýlení se od oznámeného účelu shromáždění a v porušování zákonů tak, že by docházelo k projevům podpory, propagaci či veřejným projevům sympatií k hnutím, která prokazatelně směřují k potlačování práv a svobody člověka, nebo nebudou-li plněny povinnosti účastníků ve smyslu § 7 odst. 3 a 4.* Tato výzva je dle názoru soudu jednak nekonkrétní, nadto nedá se jí rozumět jinak, než že shromáždění zatím probíhá v souladu se zákonem [srov.: *V zájmu řádného pokračování tohoto shromáždění (...) aby nedocházelo k podstatnému odchýlení se od oznámeného účelu shromáždění a porušování zákonů tak, že by docházelo k projevům podpory, propagace či veřejným projevům sympatiím k hnutím, která prokazatelně směřuje (...).*]. Stručně řečeno - zatím k ničemu, co by bylo v rozporu se zákonem, nedochází. O to překvapivější pak je, že krátce na to, v rozmezí pěti až deseti minut, bylo shromáždění rozpuštěno, aniž bylo prokázáno, že by se chování a oblečení účastníků nějak změnilo, a aniž

bylo sděleno, jaké skutkové důvody k rozpuštění vedly. Další významnou okolností je, že jeden z pořadatelů se výslovně domáhal sdělení skutkových důvodů rozpuštění shromáždění. Zástupce úřadu však reagoval pouze slovy: *Já si myslím, že vy jako svolavatel máte znát zákon tak jak je.* Ani tím tedy skutkové důvody sděleny nebyly.

Jako podpůrnou vedlejší argumentaci pak lze použít i porovnání shromáždění v Plzni se shromážděním ve Svitavách. Znalec dospěl k závěru, že diskurs svitavského shromáždění a diskurs plzeňského shromáždění si spolu korespondují. Jinak řečeno, odůvodňuje excesy při plzeňském shromáždění i excesy, ke kterým došlo ve Svitavách. Ve světle toho, že ve Svitavách, kde mělo dojít k něčemu podobnému, shromáždění rozpuštěno nebylo, proběhlo, pokojně se rozešlo a podle policie se nikomu nic nestalo, je pak třeba ještě více trvat na ozřejmění skutkových důvodů vedoucích k rozpuštění shromáždění konaného dne 24.4.2010 v Plzni.

S ohledem na uvedené tak soud uzavřel, že shromáždění nebylo rozpuštěno způsobem stanoveným v § 12 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím.

Na základě výše konstatovaného proto soud dospěl k závěru, že **návrh je důvodný, a proto rozhodl, že shromáždění pořádané navrhovatelem dne 24.4.2010 v Plzni, před Nákupním a zábavním centrem Plzeň Plaza, nebylo rozpuštěno v souladu se zákonem.**

Navrhovatel, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. proti odpůrci, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Navrhovatel stran nákladů řízení vznesl v návrhu požadavek pouze v obecné rovině, při jednání se k nákladům řízení již nevyjádřil (jednání se svolením předsedy senátu opustil). Ze soudního spisu je patrné, že jediné náklady, které navrhovateli prokazatelně vznikly, odpovídají částce 1.000,- Kč jakožto soudnímu poplatku za řízení, a proto bylo rozhodnuto tak, že odpůrce je povinen nahradit navrhovateli náklady řízení ve výši 1.000,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.). Kasační stížnost se podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Důvody kasační stížnosti jsou taxativně stanoveny v § 103 odst. 1 s.ř.s. Kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřipustná (§ 104 odst. 2 s.ř.s.). Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s.ř.s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s.ř.s.).

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Plzni dne 31. března 2011

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková